

Vent de cua

MARTÍ SISTANÉ

D'un temps ençà, sovintegen els articles que albiren la recuperació econòmica post pandèmia. Molts d'ells van més enllà de la reactivació i auguren un període de creixement econòmic de gran dimensions. El que l'eminent economista Xavier Sala i Martín ha batejat com els "feliços anys 20". Sala i Martín veu un paral·lisme entre la situació actual i la que es va viure amb l'anomenada grip espanyola, que entre 1918 i 1920 s'estima que matà més de 40 milions de persones en tot el món, però que a la fi és va convertir en l'avantsala dels grans avenços econòmics i socials que s'assoliren els anys 20 del segle passat.

L'èxit que s'està aconseguint amb la vacunació massiva, l'excés d'estalvi que han generat les famílies en el període pandèmic i, sobre tot, els 140.000 milions d'euros del Fons de Recuperació Europeu que rebrà l'Estat espanyol, dels quals 72.700 milions d'euros arribaran en forma d'ajudes directes, són un favorable vent de cua que reforça la idea de que ens podem trobar a les portes d'una important acceleració econòmica.

No serè jo qui posarà aigua al vi, però estem massa acostumats a desapropitar períodes de creixement per una manca endèmica de planificació estratègica de governs i administracions. Ara, més que mai, la recuperació passa per l'empresa i això vol dir enfortir el teixit empresarial.

Les empreses han de tenir recursos per afrontar els reptes de l'actual transformació econòmica: digitalització, transició ecològica i re-industrialització. Calen polítiques empresarials valentes i decidides, pensades en el llarg termini per tal que les empreses guanyin en productivitat i competitivitat.

Estem acostumats a desapropitar períodes de creixement per manca de planificació

Models econòmics més sostenibles que fomentin la igualtat d'oportunitats, la cohesió social i territorial.

Catalunya és un país de PIMES. Europa també ho és, però de PIMES més grans. Catalunya té una mitjana de 3,5 treballadors per PIME, per sota del 4,2 del conjunt europeu i lluny dels 5,6 del Regne Unit o dels 7,6 d'Alemanya. Un dels reptes ha de ser ajudar a les PIMES a ser més competitives i que agafin dimensió.

En els darrers temps han sorgit al Garraf propostes interessants des de l'Agència de Desenvolupament Node i les administracions locals per mostrar l'atractiu del nostre territori a noves empreses i nous models de negoci. Cal seguir fent-ho, però també hem d'atendre les empreses que existeixen actualment. Si ens fixem en el tei-

La recuperació passa per l'empresa i això vol dir enfortir el teixit empresarial

xit empresarial que configura el Garraf hi ha censades al voltant de 8.000 empreses. Si fa o no fa, el mateix nombre d'empreses que hi compten els nostres veïns de l'Alt Penedès, però facturant un terç del que facturen aquelles. Una oportunitat de creixement del Garraf passa per que aquestes empreses augmentin la seva dimensió.

El minifundisme empresarial respon a factors múltiples i complexos que molts d'ells escapen al meu limitat coneixement. De ben segur que intervenen factors històrics, culturals i factors econòmics. Com ara la menor antiguitat de les empreses, l'individualisme, una menor necessitat d'emprendre, una major aversió al risc, la manca d'inversió en I+D o no tenir accés a uns sistemes de finançament especialitzats per afrontar la inversió

en creixement, entre molts altres.

El que és segur és que l'empresa que innova, l'empresa que augmenta la seva productivitat, l'empresa que ven als mercats exteriors, creix com a conseqüència d'aquests progressos. Creixer es converteix en una necessitat. I com més gran és l'empresa més gran és la seva productivitat. I com més gran és l'empresa, les estadístiques demostren que més elevats són els salaris que paguen als treballadors.

També és cert que a mesura que una empresa creix la seva complexitat augmenta, i amb ella la necessitat d'especialitzar persones que han d'estar molt millor preparades. Cal dotar a aquestes empreses d'entorns educatius propers que puguin satisfer aquestes necessitats formatives. La universitat i els instituts tenen molt a fer en aquest camp, sempre i quan treballin conjuntament amb el teixit empresarial.

Per acabar no ens podem oblidar de la innovació. Les dades estadístiques mostren una relació directa entre dimensió i activitat innovadora. Si entre les grans empreses una de cada dos innova, en el cas de las PIMES aquest percentatge passa a una de cada cinc.

Hom comenta que aquesta pandèmia ha servit perquè les empreses prenguin consciència (si no la tenien abans) de la necessitat de digitalitzar-se per subsistir. El procés de transformació digital no es senzill i requereix de mitjans i inversió. Cal vehicular recursos per a que les PIMES accedeixin a innovacions tecnològiques en processos, productes i tasques organitzatives.

Encara que tots els indicadors apunten cap a una recuperació en marxa, cal no perdre puntada. Disposem de les eines necessàries per que succeeixi, però el que hem de fer és sostenir aquest creixement per molts anys.